

MAJAKOVSZKI VLADIMIR:

DAL A SZOVJET UTLEVÉLRŐL

Mint ordas
                                marnék
  a vaskalaposakba,
Igékre
                                a posta szókingse
  kevés
Zuhanna bár
                                poklok mélységes
  fenekére
minden irat,
                                De ez . . .
Fülkék végtelesen vonalán
  indul
a hivatalnok.
                                Arcán kimért szigor,
Útlevelek,
                                én is odaadom
az enyémet —
  harsogó bibor,
Egyikét
                                negédes mosoly kíséri
másikát —
  közöny,
  hanyag is.
Tisztelet
                                jár ki
  az angoloknak:
rajtuk
                                oroszlápár a dísz,
Jov'álisan,
                                jószágos tekintettel —
mosolya szüntelen
  szolgamód hebeg —
az öreg,
                                akár a berravalót, úgy veszi át
az amerikai
                                útleveleket.
Plakátra bámul így a kecske:
a lengye're
                                szemet meresztenek
a hülye rendőri
  tunyaság jegyében — :
honnan
                                e földrajzi újdonságok,
ezek —
                                mi fán teremnek,
  kérem?
Meg sem biccentve
                                tökfejét és
üres
                                oktendő két szemét
meg sem rebbenve,
  veszi át a dánok
és a többi
                                svédékét,
S ni csak, akárha
                                csalán
  facsarná

